

POSTANOWIENIE

21 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 21 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości Bank spółki akcyjnej
w upadłości w W.

przeciwko S.Z. i J.S.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości Bank
spółki akcyjnej w upadłości w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 13 grudnia 2022 r., I ACa 168/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża Syndyka masy upadłości Bank S. A. w upadłości w W. na rzecz pozwanych - każdego z osobna - kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem

zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzwonne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Bank S.A. w W. (obecnie Syndyk masy upadłości Bank S.A. w upadłości) powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że postanowienie wzorca umowy, sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ k.c. Ponadto, zdaniem skarżącej, osoba fizyczna, która w określonych stosunkach występuje wobec banku w roli profesjonalisty, nie może być uważana za konsumenta.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Wywody wniosku, w zestawieniu z motywami zaskarżonego wyroku, nie stwarzały podstaw do przyjęcia, aby skarga kasacyjna była – w przyjętym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Sąd Apelacyjny wskazał jednoznacznie, że wystarczającą podstawą nieważności umowy kredytu była abuzywność jej postanowień, nie można zatem uznać, aby stwierdzenie, że w ocenie Sądu postanowienia umowy rażąco naruszały równowagę kontraktową, świadczyło o zasadności skargi kasacyjnej, a tym

bardziej, by była ona zasadna w stopniu oczywistym. W zakresie konsumenckiego statusu pozwanych Sąd Apelacyjny wyjaśnił natomiast klarownie, że pozwani nie zawarli umowy kredytu w celu finansowania działalności gospodarczej ani nie przeznaczili uzyskanych z kredytu środków na tę działalność. Ustalenia te są wiążące dla Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). To zaś, że osoba fizyczna prowadzi działalność gospodarczą lub kupuje nieruchomość, traktując ją jako lokatę środków finansowych, nie oznacza *per se*, że chodzi o dokonanie czynności w celach związanych z działalnością zawodową lub gospodarczą w rozumieniu art. 22¹ k.c. i art. 2 lit. b dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. UE L 95, s. 29) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2024 r., I CSK 2282/23).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przypominając zarazem, że Sąd Najwyższy bada na tym etapie wyłącznie wnioszek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie wnikając w zasadność podstaw kasacyjnych.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2, art. 98 § 1-1¹, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(K.G.)

[SOP]